

Uredništvo
in upravnništvo:

Kolodvorske
ulice šte. 16.

Z urednikom se
more govoriti
vsak dan od 11.
do 12. ure.

Rokopis se ne
vračajo.

Inserati:

Šestopna petit-
vsta 4 kr., pri
vsakratnem po-
navljanju daje se
popust.

Ljubljanski List

Velja

za Ljubljano

v upravnništvo:

za celo leto 6 gld.,

za pol leta 3 gld.,

za četrt leta 1 gld.

50 kr., na mesec

50 kr., pošiljatev

na dom velja me-

sečno 9 kr. več.

Po pošti velja

za celo leto 10 gld.,

za pol leta 5 gld.,

za četrt leta 2 gld.

50 kr. in za jeden

mesec 85 kr.

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Štev. 217.

V Ljubljani v ponedeljek, 17. novembra 1884.

Tečaj I.

Zanimiva obravnava.

(Dalje.)

Prof. Šuklje, glavni urednik „Ljubljanskega lista“, zagovarja se blizu takó-le:

Privatni tožnik, visoka sodnija, se je zlasti spodbil nad mojim člankom *Indignatio fecit*. Predno pa dokažem ničevost obtožbe in na njo opirajoče se razsodbe prve instance, naj mi bode dovoljeno, razkladati, odkod da izvira časnikarska polemika, katera se uže skoro leto dni plete med dr. Tavčarjem in menoj. Kajti med nama obstoji načelno protivje. Zmerna narodna stranka, kateri i jaz pripadam, je tega mnenja, da se bode prej ali slej moral doseči nek *modus vivendi*, neko sporazumljenje med slovensko večino na Kranjskem in njenimi nemškimi sodeželani. V to nas silijo uže materijalna vprašanja. Toliko imamo skupnih interesov, da je le na korist naše dežele, ako se vsaj gledé teh zjedini. Da bomo s tem koristili svoji domovini, razvidimo posebno iz jednega slučaja. Ko je šlo za ureditev gruntnega davka, delali sta obe politični stranki složno jedna z drugo, in zlasti temu složnemu postopanju je pripisovati, da sedaj dežela kranjska 300 000 gld. menj plačuje zemljičnega davka nego prej.

Dr. Tavčar in tako zvana radikalna stranka, kateri je on najglasnejši zastopnik, ne stojita na istem stališču. Pri vsaki priliki pridiguje on zoper nemški živelj skrajni boj, boj *jusqu'à outrance*. Svoje mnenje v tej zadevi je dokaj jasno razložil v znanem slavnostnem govoru pri Bleiweisovi svečanosti, vsled katerega je bil od vseh treh instanc obsojen na 20 gld. globe ali 4 dni zapora. In v 13. številki „Slovana“ dejal je naravnost: „Politični bedak je, kdor nam torej oznanjuje spravo z Nemci!“

Iz tega principijalnega nasprotja rodil se je naš prepir. Da je kmalu postal oseben, zakrivil je ravno dr. Iv. Tavčar s svojimi strastnimi napadi. Kajti karakteristično za tega gospoda je, da si on v nepresežnem svojem samoljubju domišljeva, da sme pač on svo-

bodno vsakega napadati, s psovki obsipati ter na njegovi časti žaliti, kakor hitro pa se njemu nasproti rabi kak krepek izraz, takoj smatra tak odgovor za zločin ter si zadostenja poišče pri — sodniji. V mene se je začel zaletavati od tedaj, ko sem jaz v mestnem odboru se protivil neumestnemu predlogu, naj se slovensčina kot obligaten predmet upelje za neslovenske, nemške ali italijanske učence na ljubljanski realki.

Predlog je bil nepostaven, ker je v očitnem nasprotju z določili temeljnih zakonov, ob enem je bil škodljiv interesom ljubljanskega mesta, ker bi večina neslovenskih dijakov vsled take naredbe izostala ter vsled tega število učencev tako pojemale, da bi obstanek višje realke dvojljiv postal. Dolžnost mi je tedaj velevala, da sem se upiral temu nasvetu, in skušal sem, v stvarnem uvodnem članku, prijavljenim v šte. 23 dnevnika „Slovence“ zagovarjati svoje nazore. Članek je bil dostojno pisan, niti jedne osebne opazke ni bilo v celi razpravi — a kaj se zgodi? „Slovan“ objavil je v 5. šte. strasten članek z naslovom: „Gospod profesor Šuklje“, v kojem je vse mrgolelo nedostojnih napadov na mojo osebo. Takoj v uvodu me primerja brezimni pisatelj z zakotnim pisarjem ter mi očita, da „drobim ovsenjaki pravniške svoje modrosti.“

Članek ni bil podpisan, imel je spodaj le tvrdko — r. — Sicer pa je bila vsa argumentacija tako piškava, tako neizrečeno jalova, da se mi v istini niti sanjalo ni, da bi mogel izvirati od kakega absolviranega pravnika, kaj še le od doktorja in odvetnika, kakor je dr. Tavčar! Zaradi tega se v svojem odgovoru *Sapientii sat* niti z jedno besedico nisem dotaknil čestitljive osebe svojega denašnjega protivnika, pisal sem zgolj splošno, ne da bi zaletaval se v kako gotovo osebo. In, zopet vprašam — kaj se je zgodilo? Takoj drug dan bilo je v „Slov. Narodu“, št. 36, čitati brezumno surovo, od dr. Tavčarja s polnim imenom podpisano „Poslano“, v katerem me je denašnji tožnik, da si mu nisem dal niti najmanjšega

povoda, globoko žalil. Opozarjam visoko sodnijo zlasti na uvod, kateri se glasi: „Gospod Š — je, postranski profesor in prihodnji, iz reptiljenfonda plačani *ex offio*-žurnalista, drgne se itd.“ Tako je drznil dr. Tavčar izustiti se proti spoštovanemu možu, ki je ob enem narodni zastopnik!

In še ni miroval! Polagam pred to visoko sodnijo celó vrsto „Slovanovih“ števil, iz njih bodo gospodje sodniki lahko razvideli novinarsko taktiko tega gospoda, kateri si danes zavetja išče pri sodišči. Pita me v njih z žalilnimi izrazi, s psovki, kakor: Koristolovec, klečeplaz, junaški zajec, prihodnji Efijalt, ponaša se, da me je „spekel pečat narodnega izdajstva“, ki ga mi je zadnjič „pritisnil na resno nagubančeno čelo!“ Čast mi je, opozarjati visoko sodnijo na to, da sem deželni poslanec. Kaj so si morali misliti moji volilci, ko so čiteli stavek iz Tavčarjevega peresa, kateri slóve: „Sedaj, ko imamo še grofa Taaffeja na vladnem krmilu; ko imamo v deželi zastopnika, kateremu je vsč žvrgolenje teh političnih vrabičev, sedaj izdajajo slovenski jezik še samo v teoriji; ako pa se politične razmere spremene, in ako pošlje grof Taaffe morda v deželo zastopnika, kateri ne bode imel potrebe družiti se s takimi značaji, potem bodo izdajali slovenski jezik tudi — v praksi! Da le „kranjska“ klobasa cena ostane, pa bode dobro!“

Na ta način provociran, sem se i jaz začel v bran postavljati svojemu protivniku. Posebno pa me je razljutil nekvalifikovan napad, s katerim je dr. Tavčar žalil odličnega pesnika in pisatelja slovenskega, dragega mi prijatelja prof. Stritarja. Iz tega opravičenega čuta rodil se je članek *Indignatio fecit*, kateri je glavni predmet denašnji obravnave. Ali naglašati moram, da tudi ta članek ni naperjen proti privatni osebi odvetnika dr. Tavčarja, za katero se jako malo zanimam. On velja marveč le žurnalistu Tavčarju, in tega žurnalista zasačil sem *in flagranti*, ko je

Listek.

Snežene muhe.

I.

Literarno-zabavni klub je oživel, čitalnice pričele so zopet s svojimi „besedami“, „Sokol“ z jour fixi, radikalni listi s še bolj radikalnimi članki, katere so za časa deželno-zborskega zasedanja iz neumljivih vzrokov v skrivne predale zapirali — celó vodovodni odsek se je jel baje posvetovati, kedaj bode imel prvo javno sejo: — povsod se pojavlja novo življenje! In tu naj bi listkar zaostal! Ni možno!

Sinoči še vspenjalo se je jasno nebo nad jesensko-rumeno pokrajino in hladen sever se je igral s suhim listjem po visokih hrastih; dejali smo, lepó bo, če tudi mrzlo! Davi pa ni bilo slane, nego snežene mušice plesale so po prozornem vzduhu in v razorih širokih njiv ležal je uže prvi sneg. Zima, prava zima je uže tu, čas prijetnega razgovora v gorki sobi pri čaši „rujnega vinca“ (Bog mi grehe odpusti!); zunaj naj brije burja in nosi sneg po vseh kotih, mi pa sedimo na gorkem in „sne-

žene muhe“, katere bomo lovili tu pod érto, prizadele nam ne bodo hudega; topé se, topé, in da ne bode preveč — vode iz njih, zato bomo uže skrbeli.

Dolgo se nisva videla, gospod urednik! Zadnjikrat zgodilo se je to, ko sem z deželno-zborske galerije občudoval — ne Vas, oprostate, nego kriškega gospoda barona, kako je neusmiljeno branil usmiljenke in pa dr. Vošnjaka, ki je z javno zadovoljnostjo pripovedoval, da v Nemcih narod samo krompir jé in ta „grencega“ pije, v tem, ko je gospod Deschmann ježno zavračal, da tam zavživajo kmetje samo piščeta in purane — se vé da pečene — ter pijó „Hochheimer“ in „Johannisberger Rose“. Štirije natakariji, ki so sedeli poleg mene na galeriji in ki so bili redni gostje tamo, celo tedaj, ko je poročal dr. Mauer o zemljiško-odveznem zakladu — požirali so sline pri tej kulinarčni debati, in pri spominu na ta „grencega“ celó bolj debelo, kakor pri košтовanji renske kapljice. In kako so strmeli ti štirje možje o učenosti našega domačega parlamenta, ko so iz obširne debate o usmiljenkah zvedeli, da za riževu juho ne treba samo riža in vode — nego tudi nekoliko soli in zabele!

„Parmezan so pozabili“, dejal je jeden izmed ganimedov na galeriji.

Ko je bilo govorjenje o tistih „zloglasnih 600 gld.“, tedaj me ni bilo na galeriji. Umaknil sem se, ker sem se bal, da s svojo navzočnostjo tudi kaj pripomorem, da prodere ta grozna svota. In še nekaj! Ako me sedaj kdo interpeluje, kako mislim o tem vprašanju — izgovorim se lahko: saj nisem bil navzočen. Prav tako, kakor nekateri gospodje poslanci, katerih baje pri glasovanju ni bilo!

Dolgo torej niste čuli o meni, gospod urednik! Skril sem se v svoje hribe. Pa ne mislite, da sem samotaril tu; Bog varuj! Jesen je lepša pri nas v hribih nego spomlad, in če poje pesnik: „O mehka noč, pomladna noč“, dejal bi jaz skoro: „Še lepša noč, jesenska noč“ in o tej še le velja:

Lehké noge, lahko srcé

Tako k dekletu v vas se gre —

Tako mladost se vživa jasna!

Davi pa je pal prvi sneg, in ko sem v jutro skozi potno okno zrl ven v urni vrtnec, v katerega je zasukala burja lehke snežene mušice, občel me je nenadoma spomin na Vas in Vaš „listek“. In sedaj Vam uže pišem!

združbo delal v deželi ter narod begal in hujskal.

Recimo, da smo tatú dobili, kater, ravno obložen s tujim blagom, po lestvici doli leze, ne bomo li smeli nanj zakričati: Stoj tat! in dotičnik, bode-li proti nam sodnijsko tožbo uložil po § 496., češ, s to prepovedano psovko se je žalila čast njegova? Kaj jednakega imamo v denašnjem slučaju, kajti nikdar nisem ničesar pisal proti privatni osebi g. dr. Tavčarja, ostra moja kritika veljala je časnikiarju, „Slovanovemu“ sotrudniku in njegovemu škodljivemu delovanju. Radi tega zanikavam, da bi tožba in razzodba prve instance bili zadostno podprti v subjektivnem oziru, in uže iz tega razloga se nadejam, da bode visoko sodišče moj priziv uslišalo.

Še veliko menj pa se je moja krivda dokazala v objektivnem oziru. Predno se pa spuščam v razmotrivanje posameznih inkriminiranih izrazov, moram navajati nekaj splošnega. Meni namreč kot nejuristu se dozdeva, da noben teh izrazov ne spada pod § 496. Postavodavec je sam dokazal svoj legislativni namen s tem, da je pri tem paragrafu prepovedal dokaz resnice, in *ratio legis* bila je vsekako, da meri to določilo le na take grdilne izraze, kateri so sploh in vsakemu znane kot psovke, na pr. tat, goljuf, vlačuga itd. Tej kategoriji se pa ne more prištevati nobena teh besedij, na katere se upira obtožba.

Tu imamo najprej besedo blatobljvnik. Dr. Tavčar očividno ni znal, kaj da pomenja ta izraz. Blatobljvnik je *terminus technicus*, vzet iz zemljepisja, ter izraža isto kakor nemški *Schlammvulkan*. Sicer pa vsaj ta beseda na nikoga ne meri. Ves odstavek je gola metafora, gola stilistična figura; radi tega stojé tudi v uvodu in še le v drugem odstavku, kateri se začinja z novo začetno vrsto nahajamo epitheta, namenjena g. privatnemu tožniku. Na besedo „blatobljvnik“ se tedaj obtožba nikoli ni smela sklicevati.

Dr. Tavčar spodtikal se je potem nad izrazoma: „Novodobni ikonoklast“ in *Hans Dampf in allen Gassen*. Neutemeljenost njegove tožbe je po polnem jasna v tem slučaju. „Ikonoklast“ ni nikakršna psovka, to je le izraz za neko versko sekto, katera je v 7. in 8. stoletji bila razširjena po bizantinskem cesarstvu. Tisti, ki niso spoštovali svetih podob, bili so „ikonoklasti“, oni ki so jih čistili, zvali so se „ikonoduli.“ Zgodovina nam pripoveduje o ikonoklastičnih cesarjih in najvišjih dvornih dostojanstvenikih, ne da bi se komu le sanjalo o kakem razzaljenji. Odločno moram tedaj protestovati, da bi izraz „ikonoklast“ bil psovka sploh, ali celo psovka v zmislu § 496.

Nič menj čudno se mi vidi, da je nedolžni epitheton *Hans Dampf in allen Gassen* tako silno spekel g. tožnika. Tudi to ni psovka; to je naslov neke nemške novele Zschokkejeve, katera bode skoro gotovo znana tudi dr. Tavčarju kot literarno izobraženemu možu. Junak

Prvo, kar me je obšlo, je bil strah, strah za Vas in za Vašo kožo, če je imate še kaj cele, ker ste se spustili v prepis z radikalnim urednikom „Slavija“—novim. Gospod urednik, bojte se Boga in filologov, če hočete, da se Vam bode dobro godilo na tem in na onem svetu! Curtius, Curtius, Vam bode delal še mnogo preglavice, kakor jo je delal meni pred leti, ko smo še posedali po klopéh one hiše, tam na Vodnikovem trgu. Tedaj uže sem vedel, kako strašno nerodno je, če se sploh dva človeka jednako pišeta. Jaz sem bil tako nesrečen, da sem imel druga po imenu in profesorja s čudno navado, da je z občudovalno doslednostjo vselej, kadar je našel v kakem razredu dva studioza jednakega priimka, pri izpraševanju klical oba ob enem, kakor: Dolenc uterque, Kovač uterque, Triller uterque ali pa Srakopér uterque. Zato sva bila jaz in nesrečni moj drug po imenu dvakrat vprašana, v tem, ko je družega, ki je bil samec po svojem priimku, doletela ta sreča samo enkrat.

Ko bi vsaj „Slavija“—nov urednik imel to zanj sigurno dobro navado! Pri opominji o

novela, na katerega meri naslov, nikakor ni zaničevanja vredna oseba, in kar se tiče cele vsebine, daje se ta povest brez vsakega pomisleka tudi našim gimnazijcem v roke. Čisto nerazumljivo mi je tedaj, da se je dr. T. v svoji tožbi mogel naslanjati na take prazne razloge.

(Konec prihodnjič.)

Od g. Trillerja prejeli smo sledeči

Popravek.

Velečestiti g. urednik!

V članku „Mixed-Pickles“ Ljublj. Lista“ priobčena trditev, da sem jaz ponižno prosil odpuščanja soproga one dame itd., je po polnem neistinita, kajti jaz dotičnega gospoda nisem nikdar žalil ter ga vsled tega tudi nikdar odpuščanja prosil nisem.

S odličnim spoštovanjem beleži

Drag. Triller,
stud. iur.

Na Dunaji 12. novembra 1884.

Popravek ta vzprejmemo sicer, a povemo, da je g. Triller v njenem stanovanju ter vpricho njenega soproga in več drugih svedokov prosil gospo, katero je razzalil, odpuščanja, kar pa se bode itak pred sodnijo dokazalo.

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

V včerajšnji seji avstrijske delegacije naročilo se je predsedniku, naj povodom godu Nj. veličanstva cesarice Elizabete v imenu delegacije izrazi najiskrejšje čestitanje. Potem se je odobril brez debate računski sklep za leto 1882. Peticija nekaterih štajarskih občin, naj bi vojna uprava naturalije za c. kr. vojsko kupovala direktno od občin odosno okrajev, izročila se je po nasvetu grofa Hohenwarta vojnemu ministerstvu z naročilom, naj jo preskuša ter se po mogočnosti na njo ozira.

Ogerska delegacija obdržavala je v soboto plenarno sejo. Z neznatnimi spremembami sprejela je ogerska delegacija za c. kr. vojsko ter za vojno mornarico.

Kakor smo uže poročali sestel se bode državni zbor dné 4. decembra. Kakor navadno predložilo bode finančno ministerstvo takoj proračun za leto 1885. Ko bode rešen proračun, razpravljalo se bode o kongru.

Finančni odbor ogerskega državnega zbora razpravljal je v soboto proračun naučnega ministerstva. O tej priliki izjavil je minister Trefort, da on smatra tretjo ogersko vseučilišče nujno potrebnim; dve univerzi da ne zadostujeti Ogerski,

Vladika Strossmayer odpotoval je iz Zagreba nazaj v svojo prestolnico Djakovar. Na tisoče glav broječa množica spremljala je vladiko na kolodvor ter mu klicala „živio!“ ko se je odpeljal vlak.

sedemdesetletnici slavnega nemškega zgodovinarja bi bil dejal potem: Curtius uterque je praznoval svojo sedemdesetletnico in o tem bi bil Vam izmaknil okusen „peferoni“ izmed *mixed pickles* — ko bi ta urednik ne imel tako groznega strahu pred zgodovinarji in zgodovino, lotil bi se bil morda celó onega slavnega rimljanskega mladeniča Marka Curtija, ter povedal, da praznuje isti v Berlinu svojo 2246. obletnico, odkar je skočil v brezno, ki je nastalo sredi rimskega trga in katero se je za njim takoj zaprló. Se vé da trebalo bi tudi povedati, da je Marcus Curtius v Berlinu iz zemlje zlezal, kar je jedino le „Slavija“—novemu uredniku možno; namreč — ne iz zemlje zlesti, nego take vesti raznašati! Vi pa bi morali iz gole kolegijalnosti molčati!

In še jednega Curtija je imel mož na razpolaganje; pa slavni Quintus Rufus Curtius je zopet — zgodovinar in to je preveč za „Slavija“—novo temeljitost. Vsaj se vender še spominata klasične definicije, katero je on podal o „bankah“. — „Banka“, je dejal „to je hiša, v kateri se za visok denar igra!“ In zato je menda trdil, da od sedanjega deželnega zbora

Tuje dežele.

Iz Varšave se poroča, da se v ruskem vojnem ministerstvu izdelava načrt reforme deželnega brambovstva v svrhu pospešenja mobilizacije.

V gorenji zbornici angleškega parlamenta čital se je v petek prvokrat načrt zakona o volilni reformi. Kakor se čuje, se vodja opozicije marquis Salisbury tudi drugemu čitanju ne bode protivil, pač pa bode pri razpravljanju tega predmeta v odboru staval predlog, naj se prej na novo razdelé volilni okraji. Po tem takem pač ni upanja, da bi se volilna reforma sprejela v gorenji zbornici.

Dopisi.

Iz Postojini, 16. novembra. (Izv. dop.) Včeraj dné 15. novembra vršila se je pri nas občinska volitev v gospodarski odsek ter jednega odbornika za trg Postojino. Zmagala je narodna stranka z vsemi svojimi kandidati. Gospod Miroslav Vičič, ki je voljen tudi z ogromno večino glasov postojinskim odbornikom, vdobil je pri volitvi v gospodarski odsek 134., gospod Josip Dekleva 11., gospod Alojzij Kraigher 109. glasov. Devova stranka ostala je v manjšini; in sicer volilo je gosp. M. Burgerja 79., gosp. Jan. Krainerja 70. in gosp. Fr. Burgerja 58. volilcev. Namestnikoma voljena sta gg. Josip Lavrenčič in Peter Kragiher z nadpolovično večino.

Občudovali smo pri in po volitvi vzgledno obnašanje in vzorno disciplino volilcev. Nereda najmanjšega nismo zapazili. Čast njim!

Nadejamo se, da nam je skoro osigurjena zmaga in v četrtek, petek in soboto, kjer volijo si tretji, drugi in prvi razred svoje odbornike in njihove namestnike.

Iz Vipave, dné 16. novembra. (Izv. dop.) Ni dolgo od tega, ko smo čitali, da je najstarejši kaplan sedaj v Št. Petru pri Gorici službuje in da je uže 50 let vedno na jednem in istem mestu skrben in veren dušen pastir. — To je gotovo redek slučaj. A če Bog dá visokočastitemu g. Jos. Nakus-u, župniku na Planini, v prelepi naši vipavski dolini srečno dočakati 24. april 1885, bode tudi obširna vipavska dekanija ponosno kazala na častitljivega starčka, kajti isti dan bode ravno 50 let, odkar je on prišel na Planino oznanjevat božjo besedo.

Josip Nakus rodil se je dné 27. februarja 1804 v Kamniku na Gorenjskem, v duhovnika pa je bil posvečen dné 26. avgusta leta 1828. — Častiti mož šteje sedaj torej uže nad 80 let, a kako krepak, kako čil je še!

Težavna pot iz Planine v Vipavo, ali iz Vipave v Planino, bodisi čez Slap ali čez Dolenje, kaj je to njemu — ta pot mu še v tako visoki njegovi starosti ne dela nikake preglavice. Nihče bi mu ne prišteval toliko let, kajti čvrsta njegova zunanost in mla-

ni mnogo pričakovati v „narodno-gospodarskem“ oziru, ker hipotekarne banke še ni ustanovil. Mož baje misli, da bode tudi tale „špogala“ po ljubljanskem jargonu *achte gut, neune besser*, ali pa *einundzwanzig in fürbeln*.

Toda — *Curtius uterque!* Po kaj bomo hodili v davno preteklost? Le pomislite, kake sitnosti mora prizadevati „Slavija“—novemu uredniku njegovo ime, ako hoče biti malo bolj natančen, nego je bil gledé zgodovinarja Curtija. Vselej, kadar zaslovi ime vrlega starine slovenskih pisateljev, župnika Davorina po naših listih, vselej bi moral opomniti v svojem tedniku: — to nisem jaz, to je župnik Davorin. A tega vender ne stori, menda zató, ker vé, da ni treba!

Vi imate veselje do novih postav, gospod urednik! Skujte vender še eno, ki bode prepovedovala, da se imenujeta dva po jednem in istem priimku. Janezov, Jožekov, in Micik naj bode, kolikor jih rodi in vzgoji naš rod — toda dva Zarnika, dva Hribarja — dva Hribovca, dva Srakopéra, to je preveč. Zatorej ostanem tudi jedini Vaš

Srakopér.

dostno gibčen njegov duh navadno slehernega premotita v sodbi o njegovi starosti.

Kdor je imel kedaj priliko, z njim občevati, priljubil se mu je nedvojno takoj. Ves njegov nastop jo pridobljiv in na človeka naredi najboljši vtis. — Vesten v svojem vzvišenem poklicu, pravi skrbni oče vdanih mu vrlih njegovih faranov in vsestransko natančen v izpolnovanju težavnih dolžnosti svojega stanu — sledi on še vedno paznim očesom razvitku našega naroda in kako dobro stori za vse koristno in lepo vnetemu narodnjaku, čuti iz njegovih ust premišljeno sodbo izkušenega, vzglednega rodoljuba o političnih naših slovenskih razmerah.

Vse te prelepe lastnosti njegove in pa ljudomilo postopanje, usmiljeno srce, radodarna in gostoljubna roka in čist njegov značaj pridobile so mu obče izredno spoštovanje in gotovo ne pretiramo stvari, če zagotavljamo, da ga čast. gosp. župnik v vipavski dolini nima sovražnika, ampak da mu gorko bije slehernega srce v ljubezni in vdanosti do njega.

Zato pa se tudi ni čuditi, če se na petdesetletnico vspešnega njegovega svečeniškega službovanja na Planini uže tedaj misli in da se na tihem v poklicanih prijateljskih krogih na to dela, da se dotični dan slovesno praznuje. — Kakor iz zanesljivega vira čujemo, poprijel se je te slavnostne nenavadne zadeve mož, kateri nam je porok, da bode njegovo delo dober sad rodilo, vsaj pa ni tudi nihče tako poklican k temu, kakor on. — Želeti je le, da bi čast. gosp. župnik srečno dočakal tistega dne, prepričan se bode lahko, in najbolj tisti dan, kako popularen je on med vsemi prebivalci na ozemlju obširne dekanije — Vipava.

Razne vesti.

— (Garnie Gefferie, kraljica severo-amerikanskih ciganov) umrla je pred kratkim v Nashvillu. Njenemu truplu izkazovala se je izredna čast; najprej so je pomazilili in potem slovesno položili v krsto. Iz vseh krajev privreli so rjavi prebivalci izkazati svoji kraljici slednjo čast. Truplo prepeljali so v Dayton, kjer imajo cigani prostrana posestva in kjer je tudi pokopališče za ciganske vladarje. Pred mestom ušatorili so se tisoči revnih ciganov, bogatejši pa so stanovali po hotelih. Ker je bila pokojnica kristijana, se je mrtvaška slovesnost vršila po kristijanskem obredu. Ko se je krsta kraljice položila v grob, kjer leži prejšnja kraljevska dvojica in jedna hči pokojnice, poskakali so umrle kraljice otroci za krsto v grob in le s silo so jih mogli odstraniti. Na grobu ciganske kraljice postavili bodo marmornast spomenik; doneski za ta spomenik nabirali se bodo med narodom.

— (Bosniški romarji v Meko.) Letos je šlo iz Bosne in Ercegovine 58 romarjev v Meko. Pred malimi leti šlo jih je skoro dve sto, a sedaj se število vedno zmanjšuje.

Domače stvari.

— (Godovni dan Nj. veličanstva cesarice) obhajalo je včeraj zjutraj tukajšnje veteransko društvo v cerkvi sv. Jakoba. Zbralo se je obilo članov tega društva z zastavo in godbo k sv. maši; društvo vodil je načelnik g. Mihalič.

— (Podpora.) Poljedeljsko ministerstvo podelilo je za gradenje živinskega napajališča v Derskovcu (okraj postojnski) 100 gld. podpore.

— (Imenovanje.) Deželni šolski svet je začasnega pomožnega učitelja Ivana Preglja v št. Lamprehtu imenoval stalnim učiteljem na jednorazrednici v Olševku.

— (Prof. in okrajni šolski nadzornik vitez pl. Gariboldi) je v saboto na svoj godovni dan nagloma obolel. Zadel ga je kaplja in vsled tega otrpnila mu je leva stran. Izraževaje svoje sočutje, se nadajamo, da se bode gosp. nadzorniku kmalu na bolje obrnilo. — Tu slučaj je uže tretja nesreča, ki zadene letos spoštovano obitelj Gariboldijev.

— (Novo poslopje učiteljsišča) blagoslovil je včeraj dopoldne č. g. J. Klemenčič. Nav-

zočni so bili pri obredu učiteljski kandidatje in kandidatnje s svojimi gg. profesorji in šolska mladež vadnice z učitelji. Po obredu zapeli so učiteljski pripravniki primerno pesen.

— („Literarno-zabavni klub“ v Ljubljani) je imel zadnjo soboto pri Maliči svoj drugi redni shod. Udeležilo se ga je 34 članov, ki so si g. dr. Bleiweisa viteza Trsteniškega izvolili za svojega predsednika. Na to je gospod prof. Fr. Levec v daljšem berilu pripovedoval jako interesantno zgodovino Vodnikovih dveh pesnij „Premaga“ in „Mirov god“ (glej Vodnikove pesni v Levstikovem izdanji št. 32. in 33.). Obe pesni je Vodnik zložil l. 1814., ko so Ljubljancje in z njimi vsi Kranjci posebno slovesno praznovali dne 10., 11. in 12. julija 1814. veseli dogodek, da se je sklenil prvi pariški mir in da se je povrnilo avstrijsko gospostvo na Kranjsko. Pesni sta se natisnili z zlatimi črkami na trakove iz rudeče in zelene svile in te trakove je pri ljudski veselici na ljubljanskem barji dne 12. julija 1814. baronica Lattermannovka, soproga fcm. in glavnega guvernerja ilirskega, barona Lattermannja, izročala meščanskim otrokom („Pobiči, punčike — Spletajte venčike) ter kmetskim dekletom in kmetskim fantom („Cesarja sta vgnala — Hud vojskini krik“), ki so se iz ljubljanskega, postojnskega in novomeškega okrožja (in sicer iz vsakega okrožja po dvanajst parov) udeležili patrijotične veselice. Prof. Levec je neovzdrživo dokazal, da so ti trakovi iz leta 1814., a ne iz dobe ljubljanskega kongresa (l. 1821.), kakor se je nekje trdilo in pisalo. Kolikor je znano, ohranjeni so do zdaj trije taki trakovi: jednega hrani gospod poštni uradnik A. v Ljubljani, drugi je last deželnega muzeja kranjskega, kateremu ga je l. 1835. podaril gosp. F. M. Wutscher in tretjega ima gospod prof. Levec, ki ga je pokazal navzočnim klubistom. Ta trak je vkljub svoji nadesedemdesetletni starosti izredno lep in dobro ohranjen. — Gospod doktor Bleiweis pl. Trsteniški na to v daljšem govoru utemeljuje svoj predlog, da bi tudi letos klub osnoval o postu javna predavanja na korist kakemu narodnemu, podpore potrebnemu društvu ter v prvi vrsti imenuje „Narodno Šolo“. Ta predlog gorko podpira gosp. vodja A. Praprotnik ter omenja, da je prejšnja leta klub s svojimi javnimi predavanji „Narodni Šoli“ naklonil lepo podporo. Ker je lani klub prenehal, odšla je ta podpora tudi „Narodni Šoli“, dasi bi je ravno letos potrebovala, zlasti v očigled nemškega otroškega vrta. Kajti ubogi roditelji pošiljajo otroke svoje tja, kjer dobivajo zastoj učila in obleko. Skrajni čas je, da tudi drugi domoljubi podpirajo „Narodno Šolo“, katero zdaj vzdržujejo sami učitelji. Predlog sprejme se soglasno. — Pri veselem petji in prijateljskem razgovorjanju je ostala gospoda zbrana do pozne ure.

— (Poberki iz slovenskih časnikov.) Simfonistom „Slov. Naroda“ se baje uže dozdeva, da se tudi najbolj potrpežljivi poslušalec na zadnje vender le naveliča, ako mu v jedno mer v uho trobiš obrabljeno pesen o „nesrečnih šest sto goldinarjih“. Tedaj so nov valjek dali v svojo „lajno“ in sedaj razveseljujejo svoje občinstvo s čisto novo melodijo o „hudobni vladi in preklicanem živinozdravniku Wagnerji“. Nekoliko zdražbe mora biti, sicer se kri pokvari slovenskemu trpinu! Zaradi tega intonuje „Slov. Narod“ v 260. številki s krepkim glasom: „Vsaj poznate sedanjo vlado. Na mesto dr. Bleiweisa dala vam je Wagnerja.“ Potrebne prostosti ne smemo odrekati iznajdljivim komponistom „Slov. Naroda“, in tedaj se čisto nič ne čudimo, da so gospodje dokaj slabega spomina. Odlični duhovi so sploh radi zeló pozabljivi, vsled tega se v „Narodni Tiskarni“ živ krst ne spomina, da deželni živinozdravnik g. Wagner, rodom Čeh in slovenščine zmožen, ni stopil na dr. Bleiweisovo mesto, temveč da je bil prednik njegov dr. Schindler, trd Nemec, vzgleden izvedenec sicer v svoji stroki, a nevešč slovenskega jezika. Potem pa, ali gospoda pozna uradni posel deželnega živinozdravnika? Njegova naloga ni, da bi imel jezikoslovna predavanja o slovenski slovnici, glavna stvar je, da je izkušen veterinar ter izurjen v uradniških pisarijah. Med vsemi 13 kompetenti za to službo oglasil se je le en domačin, toda iz stvarnih razlogov bilo je nemžno, nanj se ozirati. Izmed ostalih prosilcev pa je imel g. Wagner naj-

boljše svedočebe v vsakem oziru ter je bil tembolj sposoben za to službo, ker se je g. deželni predsednik osebno iz daljšega slovenskega razgovora prepričal, da so vse vesti o Wagnerjevi nezmožnosti gledé slovenskega jezika, katere se čitajo po nekaterih listih — iz trte zvite, ali da naravnost rečemo, gola izmišljotina.

— (Slovensko gledališče.) Slavno občinstvo si usojamo še jedenpot opozarjati na slovensko predstavo v deželnem gledališči. Igrali se bosta igri „Dr. Robin“ in „Dva gospoda in jeden sluga.“ Pričakujemo, da bode slavno občinstvo odlikovalo izvrstne igralske moči z mnogobrojno udeležbo.

— (V Ljubljani skočil) je včeraj popoldne nekov delavec; postreščeki izvlekli so ga koj iz vode in pokazalo se je, da se je možu pamet zmešala. Oddali so ga v bólnico.

— (Ljubezniva drugova.) Danes dopoldne prišla je policija dva kmetska moža, katera sta krala po trgu. Skrivni policaj pa ja je bistro opazoval. Izmaknil je jeden v veži na trgu prodajalcu volnen jopič; šla sta malo dalje v drugo vežo in tam je hotel kar obleci jopič ter potem dobro oblečen nadaljevati kradnjo, a skrivnega policaja krepka roka bila je za njima. Priveli so ja na magistrat in tam so pri preiskavi našli pri drugem še nož, pilo in nekaj takih malih rečij, katere je uže ukral. Dobila sta prosto stanovanje v temnici.

— (V lase sta si segli) sinoči po noči dve večji družbi tu na nekem predmestji. Unel se je pravilen pretep in „v vročem boji“ izginila je jednemu „junaku“ zlata ura in verižica, vredna 100 gld. Te „junake“ pa je uže dohitela mogočna roka policije.

— (Žep prerezal) in iz njega ukral je danes dopoldne neznan lopov na trgu neki ženski 37 gld.

— (Kozó) prikazale so se tudi uže v Gorici; zatrosile so se iz Trsta tja.

— (Nesreča.) Dne 13. t. m. popoldne ob dveh šla je 66letna gostija Špela Ž. iz Podmolnika v gozd tamošnjega posestnika, da nakoplje nekoliko peska, kakeršen se rabi pri pomivanji. Komaj je začela ženica brskati v tla, posula se je zemlja nad njo in 8. cm. debela smereka zvalila se je na staro. Našli so jo mrtvo. Bila je po polnem pokrita s peskom in prstjo in vsled tega se je zadušila.

(Zločin ali samomor?) V Kamni Gorici so našli 15. t. m. Anton Mörtila mrtvega v njegovi kovačnici. Mož je imel vrat prerezan in ležal je ves okrvavljen na krvavih tleh. Njegova žena trdi, da sta zvečer skupaj pila žganje; potem je šla ona spat in nič vé, kedaj da se je strašno dejanje zgodilo. Pri preiskavanju hiše našli so kravo britev zaprto pod posteljo in zato sumijo nekteri, da je Anton M. umrl vsled zločina. — Od druge verodostojne strani pa se nam poroča, da je komisija dospevša iz Ljubljane prišla do sklepa, da je ponesrečeni kovač samega sebe usmrtil in da ni misliti na kako hudodelstvo.

Profesor Curtius in „Slovan“.

Videti je, da si je mojster „Slovan“ sam zelodec pokvaril s svojimi *Mixed-pickles*, vsaj arheolog in zgodovinar njegov — v interesu slovenske vede živo obžalujemo, da je nam častna ta oseba dosedaj po vsem neznana — tožno jadikuje ter se bolešno tiplje za zelodec, kakor da bi ga tam nekaj tiščalo in vilo. Naša nedolžna notica o prof. Curtiusu mu provzročuje te bolečine. Zakaj so tudi ti šmentani listi čisto zamolčali, da je proslavljenec berlinski zgodovinar Ernest Curtius, a ne za šest let mlajši brat njegov, filozof Jurij Curtius, profesor na vseučilišči v Lipsiji! Odkod bi se tudi „Slovanov“ nepoznani sotrudnik, kateri je baje ves teden utopljen v najglobkejšje probleme državoslovne modrosti, mogel domisliti, da so se pri svečanosti poudarjale zlasti zasluge proslavljenca za grško arheologijo in povestnico, da so se naglašala potovanja tega učenjaka po helenskem svetu ter da je bil med deležniki v prvi vrsti imenovan nekdanji učenec Curtiusov, prestolonaslednik nemškega cesarstva! *De minimis non curat practor* — to starorimsko pravno načelo velja v polni meri tudi o „Slovanovih“ učenjakih!

Ginljiv v svoji ljubeznivi naivnosti je priziv „Slovanov“ do novinarske kolegijalnosti „Ljublj. Lista“. Pač pravi hudobnož, ta „Ljublj. Lista“! Kakor Herod na betlehemske deco planil je na čestitljivega kolego na Kongresnem trgu; nenasitljiv kakor izstradan volk polakomnil se je komaj pečenega kozlička, s katerim je „Slovanovo“ uredništvo postreglo svojim čitateljem, in niti kratkih osem dnij ni hotel počakati, da bi „Slovanovi“ arheologi, porabivši dani jim obrok, lahko s kako učeno polivko oblili nesrečnega kozla, kateri se vender ni dal *brevi manu* izbrisati z jedilnega lista. V istini jako grda nevhvaležnost nasproti „Slovanu“, kateri je uže pri tolikih prilikah obelodanil svojo izredno kolegijalnost do „Ljublj. Lista“.

Naravno, da je vsled tega žolč vskipel tudi globlji naravi radikalnega tednika. V svoji orožarni brskali so med zarjavelim orožjem, in zares našli so kaj tehtni argument! Oblastno naznanjajo tedaj svojemu občinstvu pretresujočo vèst: „Vender se še nam ni zgodilo, kakor zgodovinarju Šukljeju, ki je nekega kralja dvakrat ubil.“ Le škoda, da so „Slovanovi“ koleriki v svoji sveti razjarjenosti po polnem pozabili na nek članek, katerega je „Ljublj. Lista“ v št. 133 z naslovom „Strast zaslepi“. V tem članku je prof. Šuklje primerno označil laži in obrekovanja one zlobne koterije, katera je izumila smešno laž, v kojoj se sedaj ponašajo v „Nar. Tiskarni“. Na odgovor jih je pozval ter pristavil: „Ako pa tega poguma nimate, potem neposredno s strahopetnim molkom priznavate, da ste krivično napadli zaslužno literarno delo ter se s takim postopanjem uprav pregrešili naše itak ne prebogato slovensko slovstvo!“ Besede so bile dokaj razločne, in ker do današnjega dne nikdo niti zini ni o tej zadevi, jasno je, da smo „korajžo odkupili“ radikalnim bramarbasom. In sedaj greši revče „Slovanovo“ na kratek spomin svojih čitateljev ter nas nadleguje s trditvijo, o kateri smo uže pred meseci dokazali, da je čisto navadna priprosta laž! Žalostni učenjaki to, gospodje akademiki na Kongresnem trgu! Kako uže Faust pravi? *Knurre nicht, Pudel!* . . .

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Dunaj, 15. novembra. Državni poslanec dr. Klier je včeraj v Dečinu umrl.

Budimpešta, 16. novembra. Avstrijska delegacija je naročila predsedniku, da izreče Nj. veličanstvu cesarici ob godu najudanejša voščila delegacije. — Konečni račun za 1882. l. se je potrdil brez debate, potem so se rešile peticije.

Berolin, 15. novembra. Državni kancelar otvoril je popoldne ob 2. uri v slavnostni dvorani svoje palače prvo Kongo-konferenco. Pooblaščenici sedijo pri podkovi podobni odprti mizi po alfabetskem redu njihovih dežel v francoskem imenovanju. Na predlog zastopnika Italije je bil Bismarck predsednikom izvoljen. Potem se je sestavilo tajništvo, katero sestoji iz francoskega poslaniškega svetovalca Raindra, grofa Viljema Bismarcka in podkonzula Schmidta.

Pariz, 16. novembra. Po poročilu prefekture je včeraj umrlo 72 oseb za kolero in danes do 6. ure zvečer samo 21. V Nantesu sta dve osebi za kolero umrli.

London, 16. novembra. Poroča se iz Kahire, da je došlo od Gordona drugo pismo, v katerem se ugodno izreka o položaji Kartuma.

Telegrafično borzno poročilo

z dné 17. novembra.

Jednotni drž. dolg v bankoveih	81·30
„ „ „ „ srebri	82·60
Zlata renta	104·05
5% avstr. renta	96·50
Delnice narodne banke	872·—
Kreditne delnice	294·60
London 10 lir sterling	123·00
20 frankovec	9·74 ⁸
Cekini c. kr.	5·78
100 drž. mark	60·05

Tujci.

Dné 15. novembra.

Pri **Maliči**: Leber, trgovec, in Strugheimer, trg. potovalec, z Dunaja. — Svetina, trg. potovalec, iz Trsta. — Dvorschak, trg. potovalec; Reif, c. kr. lieutenant, in Heinrich, c. kr. čast. namestnik, iz Nov. Mesta. Pri **Južnem kolodvoru**: Schavey, trg. potovalec, iz Eberdorfa. — Graf, trg. potovalec, iz Zaila. Pri **Avstr. carji**: Wimmer, trg. potovalec, z Dunaja. — Moser, trgovec z igračami, iz Traunkirchna. — Marka, posestnik, iz Trebiža. — Schorl, c. kr. okr. tajnik, iz Radovljice. Pri **Virantu**: Scherer, učitelj slepcev, z Dunaja.

Umrli so:

Dné 16. novembra. Adolf Stampfl, upok. davkar, 47 l., Poljanski nasip, plućna in črevesna tuberkuloza.

V civilni bolnici:

Dné 15. novembra. Ana Dornik, gostinja, 53 l., hiba srčnega jezika.

Tržne cene.

V Ljubljani, 5. nov.: Hektoliter banaške pšenice velja 7 gld. 31 kr., domače 6 gld. 50 kr.; ječmen 4 gld. 71 kr.; reš 5 gld. 20 kr.; ajda 4 gld. 71 kr.; proso 5 gld. 85 kr.; turšica 5 gld. 40 kr.; oves 3 gld. 9 kr.; 100 kilogramov krompirja 2 gld. 85 kr.; leča hektol. po 8 gld. — kr., bob 8 gld., fižol 8 gld. 50 kr. — Goveja mast kilo po 92 kr., salo po 82 kr., špeh po 58 kr., prekajen po 72 kr., maslo (sirovo) 84 kr., jajce 3 kr.; liter mleka 8 kr., kilo govejega mesa 64 kr., telečjega 64 kr., svinjina 64 kr., drobniško po 34 kr. — Piške po 42 kr., golobi 17 kr.; 100 kilo sena 1 gld. 69 kr., slame 1 gld. 51 kr. Seženj trdih drv 7 gld. 60 kr.; mehkih 5 gld. 20 kr. — Vino, rudeče, 100 litrov (v skladišči) 24 gld., belo 20 gld.

Srečke

z dné 14. novembra.

Dunaj: 40 7 83 64 9.
Gradec: 1 59 5 65 10.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm
15. nov.	7. zjutraj	743·56	— 4·8	svzh. sl.	js.	0·00
	2. pop.	741·98	+ 5·0	jzpd. sl.	p. js.	
	9. zvečer	741·96	— 0·2	svzh. sl.	js.	
16. nov.	7. zjutraj	740·57	0·0	zpd. sl.	obl.	0·00
	2. pop.	739·00	+ 3·9	>	>	
	9. zvečer	739·58	+ 1·2	>	>	

Piccolijeva esenca za želodec

od G. Piccolija, lekarja v Ljubljani,

kakor je razvidno iz pismenih zahval in zdravniških svetočeb, koje so bile izvoditelju te esence vposlane, ozdravlja želodečne in podtrebušne bolezni, grižo v črevesu, krče, želodečno in premenljivo mrzlico, zabasanje telesa, zlato žilo, zlatenico, trganje po glavi i. t. d. in je najboljšo sredstvo za glistova deca.

Stekleničica 10 kr. V škatuljah po 12 stekleničic vpošilja izvoditelj te esenco proti povzetju zneska 1 gld. 36 kr. Pri večjem nakupu dovoljuje se primeren rabat. (104) 15—3

Zaloga zemljevidov

c. kr. generalnega štaba.

Mera 1:75000.

Listi so po 50 kr., zloženi za žep, prilepjeni na platno po 80 kr.

Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bamberg-ova knjigarna v Ljubljani.

Kovač

kateri ima tudi skušnjo v podkovanji konj, išče se za nek kraj na Notranjskem. Kovačnica leži ob okrajnej cesti. Oženjeni imajo prednost.

Kje? pové uredništvo tega lista. (127) 3—1

„Maticе Slovenske“

in sicer:

Národní Koledar in Letopis „Maticе Slovenske“ za 1867. l. 20 kr.
— za 1868. l. 50 kr.

Letopis „Maticе Slovenske“ za 1871. l. Uredil dr. E. H. Costa. 50 kr.

— za 1872 in 1873. l. Z eno sliko in eno tablico geometričnih podob. Uredil dr. E. H. Costa. 50 kr.

— „Maticе Slovenske“ za 1874. l. 50 kr.

— za 1875. l. Uredila J. Tušek in M. Pleteršnik. 50 kr.

— za 1876. l. Uredil M. Pleteršnik. 50 kr.

— za 1877. l. Uredil dr. Janez Bleiweis. 50 kr.

— za 1878. leto. I. in II. del. Uredil dr. Janez Bleiweis. 25 kr.

— za 1878. l. III. in IV. del. Uredil dr. Janez Bleiweis. 25 kr.

— za 1879. l. Uredil dr. Janez Bleiweis. 50 kr.

— za 1880. l. — — — — — 50 kr.

— za 1881. l. — — — — — 1 gld.

Zgodovina slovenskega naroda. Spisal J. Trdina. 60 kr.

Vojvodstvo Kranjsko. Po spisu Jož. Erbena. 20 kr.

Vojvodstvo Koroško. Po spisu Jož. Erbena. 20 kr.

Slovenski Štajer. Spisali rodoljubi. I. snopič. 25 kr.
— Spisal dr. Ivan Gršak. III. snopič. 30 kr.

Slovanstvo. I. del. Spisali Jan Majciger, Maks Pleteršnik in Bož. Raič. 50 kr.

Germanstvo in njega upliv na Slovanstvo v srednjem veku. Spisal J. V. 10 kr.

Telegrafija. Spisal dr. Sim. Šubic. (Iz Letopisa 1875. l. Posebej vezana) 30 kr.

Slovnica češkega jezika z berilom. Spisal Fr. Marn. 60 kr.

Slovnica ruska za Slovence. Spisal Fr. Majar. 1 gld.

Razna dela pesniška in igrokazna Jovana Vesela-Koseskega. Z njegovo podobo. 2 gld.

Dodatek (k tem delom) 20 kr.

Vodnikove pesni. Uredil Fr. Levstik. 50 kr.

Dr. Lovro Toman. S podobo. 40 kr.

Dr. Etb. H. Costa. S podobo. 40 kr.

Kopitarjeva spomenica. Uredil J. Marn. 40 kr.

Olikani Slovenec. Spisal Iv. Vesel. 40 kr.

Vpliv vpljančjih pijač. Spisal dr. M. Samec. 10 kr.

Potovanje okolo svetá v 80. dneih. Iz francoskega prevél D. Hostnik. 40 kr.

Spomenik o šeststoletnici začetka habsburške vlade na Slovenskem. 4 gld.

Strup. Vesela igra v enem dejanju. Prosto poslovenila Lujza Pesjakova. 10 kr.

Slovenska slovnica, po Miklošičevi primerjalni spisal Jan Šuman. 1 gld. 50 kr.

Turgenjev. Lovčevi zapiski I. del, preložil F. J. Remec. 50 kr.

Znanstvena terminologija s posebnim ozirom na srednja učilišča. Spisal A. Cigale. 1 gld.

Prirodnoznanški zemljepis. Spisal J. Jesenko. 1 gld.

Zemljevidi: Evropa, Azija, Amerika, Afrika, Avstralija, Rusija, Turčija in druge vzhodne dežele Britanije in Škandinavija, Svica, Španija in Portugalsko, Nizozemsko in Belgija, Italija, Nemško cesarstvo, po 10 kr.

Zgodovina avstro-ogerske monarhije. Spisal Janko Kersnik (drugi popravljeni natis). 20 kr.

Geometrija za učiteljska. Sestavil L. Lavtar. 1 gld. 20 kr.

Somatologija. Spisal dr. Jan Woldrich, poslovenil Fr. Erjavec. 75 kr.

Prirodopis živalstva s podobami. Po Pokorniju poslovenil Fr. Erjavec. 75 kr.

Prirodopis rastlinstva s podobami. Po Pokorniju poslovenil Iv. Tušek. 85 kr., vezana 1 gld.

Rudninoslovje, po Fellöckerji, spisal Fr. Erjavec. 40 kr.

Štirje letni časi. Po Rossmässlerji predelal Ivan Tušek. 40 kr.

Schoedler, **Knjiga prirode.** Štirje snopiči. 1 gld. 70 kr.

— Posamični snopiči:
I. **Fizika.** Poslovenil Iv. Tušek. 40 kr.
II. **Astronomija in kemija.** 40 kr.

III. **Mineralogija in geognozija.** Poslovenil J. Zajec. 40 kr.

IV. **Botanika in zoologija.** Poslovenila I. Tušek in Fr. Erjavec. 50 kr.

Oko in vid. Spisal J. Žnidaršič. 25 kr.
Nauk o telovadbi. Drugi del (s 164 podobami). 40 kr.

Oko in vid. Spisal J. Žnidaršič. 25 kr.

Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bamberg.